

Arrest

nr. 58 724 van 28 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 14 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FORDEYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker doet op 6 oktober 2009 een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

Op 20 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 9 juni 2009 wordt verzoeker verzocht informatie te verstrekken aangaande zijn actuele toestand.

Op 21 oktober 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 november 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.P.E. (...) geboren te (...), op (in) (...) van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4, 2° van de wet van 15.12.1980 als zelfstandige:

Betrokkene verkreeg op 06.10.2009 de verklaring van inschrijving die op 20.10.2009 werd omgeuild voor een E- kaart op basis van zijn zelfstandige activiteit.

Gezien betrokkene, volgens het dossier, mogelijk niet meer aan de voorwaarden voldeed, werd hij op 09.06.2010 vriendelijk verzocht nieuwe informatie ter verstrekken aangaande zijn huidige situatie. De minister of zijn gemachtigde kan immers, overeenkomstig art. 42bis §1 (wet 15.12.1980) indien nodig controleren of er nog steeds aan de voorwaarden wordt voldaan om het recht op verblijf te behouden.

Betrokkene legde nadien een aantal documenten voor, namelijk een bewijs van zijn ontslag als meewerkend vennoot (op 31.12.2009), een contract van bepaalde duur, een inschrijvingsfiche 'algemene vorming' en een attest van het OCMW.

Hieruit kunnen we dus afleiden dat betrokkene geen zelfstandige activiteit meer heeft, hij geen steun ontvangt van het OCMW en hij heden een 'algemene vorming' bij het CVO (1 dag/week, 4.40u) volgt. Verder blijkt betrokkene op 05.02.2010 in dienst te zijn getreden bij '(...)Bvba' maar uit verder onderzoek (via de RSZ-databank - Genesis) is gebleken dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 05.08.2010. Betrokkene is echter van Bulgaarse nationaliteit en dus nog onderworpen aan de overgangsbepalingen. Hij dient dus in bezit te zijn van een arbeidskaart om in loondienst te mogen werken. Nergens in het dossier of rijksregister wordt er echter enige vermelding gemaakt van een arbeidskaart betreffende de tewerkstelling bij '(...)bvba' of later. Uit navraag bij de 'Dienst Migratie en Arbeidsbemiddeling' te Gent blijkt dat hij inderdaad niet gekend is en dus geen arbeidskaart heeft of heeft gehad. Betrokkene was dus wel degelijk tewerkgesteld maar dit zonder geldige arbeidskaart. Hij was dus illegaal tewerkgesteld en kan dus evenmin de verklaring van inschrijving genieten als werknemer overeenkomstig art. 69 sexies van het KB van 08.10.1981, gezien hij onmogelijk kan bewijzen gedurende ten minste 12 maanden regelmatig en ononderbroken wettig tewerkgesteld te zijn geweest. Overeenkomstig art. 42 bis van de wet van 15.12.1980 dient een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht gezien betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980).

Betrokkene komt evenmin in aanmerking voor toepassing van art. 25/2 §1,1° bij gebrek aan arbeidskaart."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit een einde wordt gesteld aan zijn recht op verblijf door de bestreden beslissing, waarna hij artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 42bis van de Vreemdelingenwet citeert. Verzoeker wijst erop dat het woord "en" in artikel 42bis van primordiaal belang is.

"Door het gebruik van het woordje "en" in voormeld wetsartikel dient te worden besloten dat de minister of zijn gemachtigde op grond van artikel 42bis Vreemdelingenwet enkel een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie (lees: verzoeker), indien:

1. hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 bedoelde voorwaarden

Dat artikel 40, §4 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de DVZ een onderzoek heeft gevoerd of verzoeker al dan niet voldoet / voldeed aan één der andere voorwaarden van artikel 40, § 4 Vreemdelingenwet. Dat dergelijk (minimaal) onderzoek nochtans aangewezen was. Dat verzoeker immers na de vraag om bijkomende informatie vanwege de DVZ een attest van het O.C.M.W. overmaakte. Dat uit de bestreden beslissing en het overgemaakte O.C.M.W.- attest bovendien blijkt dat verzoeker geen steun ontvangt van het O.C.M.W. Dat verzoeker in ieder geval na overlegging van het attest van het O.C.M.W. geen vraag om bijkomende informatie werd gesteld. Uit het door verzoeker voorgelegde attest kon de DVZ redelijkerwijs afleiden (of beter diende de DVZ af te leiden) dat verzoeker (mogelijks) voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 2°. Minstens diende de DVZ een vraag om bijkomende informatie te stellen. Dat in ieder geval niet blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij dergelijk onderzoek heeft gevoerd. Dat verwerende partij derhalve tekort is gekomen aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht. Dat verwerende partij eveneens is tekort gekomen aan de op haar rustende motiveringsplicht, nu uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dergelijk onderzoek werd gevoerd (zie artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen). (Zie ook: RvV X /11, nr. 49 586 van 14 oktober 2010)

EN

2. hij niet meer voldoet aan de in artikel 40bis, 4, tweede lid bedoelde voorwaarden:

Dat artikel 40bis, § 4, tweede lid Vreemdelingenwet luidt als volgt;

“(...)”.

Artikel 40bis 2 Vreemdelingenwet luidt op zijn beurt als volgt:

“(...)”

Dat de stiefvader van verzoeker en de moeder van verzoeker beiden over een E+-kaart beschikken (duurzaam verblijf) (stuk 3 en 4). Dat de “stiefvader” van verzoeker een lange en duurzame relatie heeft met de moeder van verzoeker. Dat de “stiefvader” van verzoeker bovendien werkzaam is als zelfstandige in België en derhalve als (nieuwe) EU- onderdaan voldoet aan de in artikel 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Dat verzoeker als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd op grond van artikel 40bis § 2, 3° Vreemdelingenwet. Dat verzoeker als familielid van een burger van de Unie derhalve op grond van art 40bis Vreemdelingenwet het recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn familiale en effectieve band met zijn moeder en “stiefvader”. Dat verzoeker in ieder geval voldoet aan de door artikel 40bis, § 4, tweede lid gestelde voorwaarden.

OF

3. Dat verzoeker bovendien geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van België. Verzoeker ontving ten tijde van de bestreden beslissing in elk geval geen steun van het O.C.M.W. Dat verzoeker bovendien niet werd gevraagd of hij in toepassing van artikel 42bis § 1 Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering beschikte. Verzoeker leeft op heden van de (legale) inkomsten van zijn moeder en “stiefvader”. Dat de bestreden beslissing derhalve in strijd is met artikel 42bis Vreemdelingenwet vermits verzoeker ten tijde van de beslissing van de DVZ voldeed aan de in artikel 40bis, § 4, tweede lid Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Dat krachtens de uitdrukkelijke bepalingen van voormeld artikel aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie enkel een einde kan worden gesteld indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden. Dat moet worden vastgesteld dat verzoeker voldeed aan de in artikel 40bis § 4, tweede lid Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Dat de beslissing derhalve niet wettig genomen is en de wettelijke begrenzingen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werden miskend.

Dat bovendien impliciet uit artikel 42bis Vreemdelingenwet volgt dat de DVZ een onderzoek dient te voeren naar de in artikel 40 § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden, vermits aan het verblijf van een burger van de Unie slechts een einde kan worden gesteld indien de burger van de Unie gaan geen der gestelde voorwaarden voldoet. Dat moet vastgesteld worden dat de DVZ dergelijk onderzoek naar de bestaansmiddelen en de familiale situatie van verzoeker niet, minstens onvoldoende, heeft gevoerd. Dat de DVZ derhalve is tekort gekomen aan de op haar rustende onderzoeksplicht, als onderdeel van de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht. De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St, nr. 107.624, 11 juni 2002). Dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en dient te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.41 1). Dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (arrest RvS nr. 43 220 van 11 mei 2010). Verzoeker meent dat de DVZ minimaal een

onderzoek diende te voeren naar de gezinssituatie van verzoeker, dat een cruciaal element vormt in voorliggend geschil. Dat de DVZ heeft nagelaten zich afdoende te informeren. Indien men de gezinstoestand van verzoeker (beter) had onderzocht, had de DVZ vastgesteld dat verzoeker in een andere hoedanigheid aanspraak kan maken op verblijf in België op grond van artikel 25/2 §1, 2° KB. Dat de DVZ bovendien een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan worden verweten. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag liggen van de beslissing moet vermelden. Bovendien moet de motivering afdoende zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Gelet op de zwaarwichtigheid van de beslissing voor verzoeker, meent verzoeker dat er in casu geen sprake is van een afdoende motivering in de zin van artikel 3. Gelet op de beschreven feitelijke en procedurele omstandigheden meent verzoeker dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd. Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing immers blijkt dat een (al weze het maar een summier) onderzoek werd gevoerd naar de gezinstoestand van verzoeker en zijn bestaansmiddelen. Dat de inhoudelijke motiveringsplicht door verwerende partij zowel in feite als in rechte derhalve met de voeten werd getreden."

2.2. Verweerder antwoordt het volgende:

"(...) zoals eveneens vermeld in de bestreden beslissing, verzoeker per brief, op 6 juni 2010, verzocht werd nieuwe informatie te geven aangaande zijn activiteiten. Eveneens werd hem in die brief het volgende meegedeeld: "(...) Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit riskeert betrokkene heet recht op verblijf te verliezen. (...)"

Vervolgens maakte verzoeker een stopzetting van zijn zelfstandige activiteit, een arbeidscontract van beperkte duur, een inschrijving Leerdorp en een attest van het OCMW over. Hij maakte echter geen bewijzen van voldoende bestaansmiddelen over. Hierbij dient nog aangevuld te worden dat wat zijn zelfstandige activiteit betreft, deze stopgezet werd en met betrekking tot het voorgelegde arbeidscontract en het statuut van werknemer de bestreden beslissing vervolgens op rechtsgeldige wijze verwezen heeft naar Artikel 69 sexies van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"(...)"

Verzoeker betwist geenszins in zijn verzoekschrift dat zijn tewerkstelling beëindigd werd op 5 augustus 2010 en dat hij geen arbeidskaart heeft gehad waardoor hij illegaal tewerkgesteld was en niet voldoet aan artikel 69 sexies van het KB.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Waar verzoeker meent dat hij recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, heeft verwerende partij de eer te wijzen op artikel 40bis wat luidt als volgt:

"(...)"

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins beneden de leeftijd van 21 jaar is en niet heeft aangetoond ten laste te zijn.

Artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"(...)"

Verzoeker toont niet aan dat artikel 54 geschonden werd. Het eerste middel is ongegrond"

2.3. Verzoeker repliceert het volgende:

"1.

Verzoeker meent dat in voormelde brief dd. 06.06.2010 enkel een vraag werd gesteld naar nieuwe informatie aangaande de activiteiten van verzoeker. Verzoeker heeft dergelijke informatie wel degelijk bezorgd aan de verwerende partij. In het bijzonder legde verzoeker een arbeidscontract van bepaalde duur voor, d.i. een bewijs van de uitoefening van een "economische activiteit in België zelf". Door de overlegging van dit contract is verzoeker tegemoetgekomen aan de vraag om bijkomende informatie zoals verwoord in het schrijven van verwerende partij dd. 6 juni 2010. Verwerende partij repliceert hierop dat verzoeker "geen bewijzen van voldoende bestaansmiddelen" overmaakte, hoewel dit nochtans werd gevraagd door verwerende partij (zie p. 3 nota met opmerkingen voor verwerende partij). Verzoeker heeft hierop echter de eer te antwoorden dat verwerende partij in zijn schrijven dd. 6 juni 2010 zijn vraag om bijkomende informatie anders (lees: nauwkeuriger) had dienen te verwoorden. Het gebruik van het

woordje "of" in het schrijven dd. 6 juni 2010 schept immers onduidelijkheid en wekte bij verzoeker de indruk dat hij een keuze had tussen de voorlegging van:

- bewijs van bestaansmiddelen;
- bewijs van een zelfstandige activiteit in België zelf;
- bewijs van studie in hoofdactiviteit;

Dat verzoeker een bewijs van de uitoefening van een economische activiteit in België zelf heeft voorgelegd.

2.

Dat verzoeker verder een attest van het O.C.M.W. heeft voorgelegd als antwoord op het schrijven van verwerende partij dd. 06.06.2010, waaruit blijkt dat hij geen O.C.M.W. steun ontving. Verwerende partij kon hieruit afleiden (of beter: diende hieruit af te leiden) dat verzoeker over andere bestaansmiddelen beschikte (lees: bijstand van moeder en stiefvader), gelet op zijn beperkt inkomen als werknemer. Dat naderhand echter een beslissing werd genomen door de DVZ zonder dat om bijkomende informatie werd gevraagd aangaande de bestaansmiddelen van verzoeker. Dat dergelijke bijkomende vraag nochtans uiterst pertinent was.

3.

Verder werd in de brief dd. 6 juni 2010 uitgaande van de DVZ geen vraag naar bijkomende informatie aangaande de gezinstoestand en familiale situatie van verzoeker gesteld. Dat dergelijke vraag nochtans onontbeerlijk was gelet op de expliciete bewoordingen van artikel 42bis Vreemdelingenwet, dat stelt dat enkel een einde kan / kon worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker indien hij niet meer voldeed aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Dat de DVZ om wettelijk te handelen, indien zij een beslissing neemt in toepassing van art. 42bis Vreemdelingenwet en artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, dient na te gaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de in artikel 40bis, § 4, tweede lid Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Dat de DVZ minstens een vraag naar informatie aangaande de familiale situatie van verzoeker diende te stellen alvorens wettig een beslissing te kunnen nemen. Dat de DVZ dit niet heeft gedaan."

2.4. Het wordt niet betwist dat verzoeker op 6 oktober 2009 een aanvraag tot inschrijving op grond van zijn zelfstandige activiteit indiende. Op 20 oktober 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart. Het wordt evenmin betwist dat verzoeker zijn zelfstandige activiteit stop zette.

Op 9 juni 2009 wordt aan de vreemdelingendienst van de gemeente Evergem de volgende brief gericht:

"Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer, zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...). Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken.

Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan binnen de maand, na kennisname van deze brief, bewijsstukken voor te leggen, dit binnen de maand na kennisname van deze brief (datum van kennisname + 1 maand).

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun dat betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, of studie in hoofdactiviteit riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.(...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 augustus 2010 in kennis wordt gesteld van de brief en ten laatste op 14 september 2010 legt verzoeker een aantal stukken neer, met name het bewijs van de stopzetting van zijn zelfstandige activiteit, een arbeidscontract van beperkte duur waaruit blijkt dat verzoeker in dienst is getreden vanaf 5 februari 2010, een inschrijvingsfiche algemene vorming aan het CVO, en een attest van het OCMW dat verzoeker tot heden geen financiële steun heeft ontvangen.

Verzoeker meent dat verweerder zijn verblijf niet kon beëindigen op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, nu dit duidelijk het woord “en” bevat, met name niet meer voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 40, § 4 “en” 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat verweerder ten eerste niet heeft onderzocht of hij aan de andere voorwaarden artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet voldeed. Hij wijst erop dat hij een attest van het OCMW overmaakte waaruit blijkt dat hij geen steun ontvangt, waaruit de Dienst Vreemdelingenzaken kon afleiden dat hij mogelijks voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet en dus minstens bijkomende informatie diende te vragen. Ten tweede had verweerder moeten vaststellen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 4 *juncto* artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, nu zijn moeder en stiefvader over een E-kaart beschikken, en hij op grond van zijn affectieve band met hen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De Raad herhaalt dat het niet betwist wordt dat verzoeker zijn verblijfsrecht verkreeg op grond van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, met name op grond van zijn zelfstandige activiteit en dat verzoeker niet betwist dat zijn zelfstandige activiteit werd beëindigd. Dientengevolge kon verweerder op redelijke wijze concluderen dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, daar hij niet langer voldoet aan de voorwaarden van het verblijf op grond waarvan hij werd toegelaten tot het verblijf.

Verweerder is tevens nagegaan of verzoeker op een andere basis verblijfsrecht kon krijgen. Verweerder heeft zich hiervoor gebaseerd op de documenten die door verzoeker werden naar vorgebracht, met name het OCMW-attest, zijn inschrijvingsfiche algemene vorming en zijn contract van bepaalde duur. Zo is verweerder nagegaan of verzoeker als werknemer in plaats van als zelfstandige, aldus op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet een recht kon hebben op verblijf. Verweerder motiveerde dienaangaande het volgende:

“Verder blijkt betrokkene op 05.02.2010 in dienst te zijn getreden bij '(...)Bvba' maar uit verder onderzoek (via de RSZ-databank - Genesis) is gebleken dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 05.08.2010. Betrokkene is echter van Bulgaarse nationaliteit en dus nog onderworpen aan de overgangsbepalingen. Hij dient dus in bezit te zijn van een arbeidskaart om in loondienst te mogen werken. Nergens in het dossier of rijksregister wordt er echter enige vermelding gemaakt van een arbeidskaart betreffende de tewerkstelling bij '(...)bvba' of later. Uit navraag bij de 'Dienst Migratie en Arbeidsbemiddeling' te Gent blijkt dat hij inderdaad niet gekend is en dus geen arbeidskaart heeft of heeft gehad. Betrokkene was dus wel degelijk tewerkgesteld maar dit zonder geldige arbeidskaart. Hij was dus illegaal tewerkgesteld en kan dus evenmin de verklaring van inschrijving genieten als werknemer overeenkomstig art. 69 sexies van het KB van 08.10.1981, gezien hij onmogelijk kan bewijzen gedurende ten minste 12 maanden regelmatig en ononderbroken wettig tewerkgesteld te zijn geweest.”

Verzoeker betwist deze motieven niet, zodat hij niet aantoont dat hem een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet diende te worden toegekend.

Waar verzoeker meent dat verweerder hem bijkomende informatie had moeten opvragen, daar hij mogelijks voldeed aan de voorwaarden van de artikelen 40, § 4, 2° en 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze stelling van verzoeker op zich tegenstrijdig is, nu verzoeker ofwel zelf als burger van de Unie over voldoende bestaansmiddelen beschikt ofwel ten laste is van een burger van de Unie. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat in de brief van 9 juni 2010 van de verwerende partij, waarin de actualisering van verzoekers situatie wordt gevraagd, duidelijk wordt gewezen op artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en expliciet wordt vermeld dat *“Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen”*. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker werd gevraagd bewijzen naar voor te brengen dat hij zich nog in een situatie bevindt waarin hij als EU-onderdaan een

recht heeft op verblijf. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn redenering dat verweerder uit het OCMW-attest had moeten afleiden dat verzoeker mogelijks voldeed aan de voorwaarde van beschikker van voldoende bestaansmiddelen en aldus bijkomende informatie diende op te vragen dienaangaande. Aan verzoeker werd expliciet gevraagd dat indien hij zich in dit geval bevond, hij hiervan de informatie naar voor diende te brengen. Verzoeker betwist niet dat hij geen bewijzen hiervan heeft bijgebracht. Bovendien geeft verzoeker niet aan welke bewijzen hij dan wel had kunnen neerleggen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verweerder is in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel degelijk zorgvuldig geweest bij zijn feitenvinding nu hij aan verzoeker de kans gegeven heeft om de nodige documenten te verzamelen, zijn actuele situatie toe te lichten en aan te tonen dat hij nog een recht heeft op een verblijf als EU-onderdaan of als familielid van een EU-onderdaan.

Dezelfde vaststelling kan worden gedaan, waar verzoeker aanvoert dat verweerder had kunnen weten dat hij als familielid van een burger van de Unie, met name zijn moeder en stiefvader een recht heeft op verblijf. Indien verzoeker meende als familielid van een burger van de Unie een verblijfsrecht te hebben, diende hij aan te tonen te voldoen aan artikel 40bis, § 2, 3° dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit geen enkel door verzoeker bijgebracht document blijkt dat verzoeker ten laste zou zijn van zijn moeder en stiefvader, integendeel, verzoeker heeft documenten bijgebracht waaruit blijkt dat hij in het verleden een eigen inkomen had, zodat op basis van de bijgebracht documenten, verweerder geen enkele aanleiding had om te onderzoeken of verzoeker zou kunnen voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet en hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing.

Bovendien heeft de Raad de indruk dat verzoeker een verkeerde lezing geeft aan artikel 40bis, § 1 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan zijn verblijfsrecht werd ingetrokken. Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen als zelfstandige aldus op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker als EU-burger met een verblijfsrecht in België zich zou laten vergezellen door familieleden zou hij, op grond van artikel 40bis, § 4, tweede lid niet enkel voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering moeten beschikken, maar ook voor de familieleden die hem vergezellen en zou zijn verblijfsrecht ook kunnen worden beëindigd wanneer hij niet langer kan instaan voor deze familieleden. Verzoekers stiefvader en moeder hebben een zelfstandig verblijfsrecht, niet in functie van verzoeker zodat verweerder *in casu* geen toetsing diende te doen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker argumenteert in zijn repliekmemoirie dat verweerder enkel informeerde naar nieuwe informatie aangaande de activiteiten van verzoeker, en verweerder zijn vraag nauwkeuriger diende te verwoorden nu het woordje “of” de indruk geeft dat hij de keuze had tussen de voorlegging van bewijs van bestaansmiddelen, of bewijs van een zelfstandige activiteit in België, of een bewijs van studie in hoofdactiviteit. De Raad stelt vast dat de brief van 9 juni 2010 duidelijk wijst op artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, en op het feit dat bij gebrek aan bewijzen verzoeker riskeert het recht op verblijf te verliezen. Artikel 42bis, § 1 verwijst zoals verzoeker zelf stelt zowel naar artikel 40, § 4 als naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker zijn verblijf verkregen op basis van zijn zelfstandige activiteit, zodat het niet onzorgvuldig is van verweerder enkel de bewijzen uit artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet op te sommen in de brief. Ook het woord “of” wordt correct gebruikt in de brief nu het niet vereist is om een bewijs bij te brengen van de drie elementen wanneer verzoeker kan aantonen te voldoen aan één van de drie. Indien verzoeker evenwel de mening was toegedaan dat hij bewijzen kon bijbrengen van zowel zijn legale activiteiten als werknemer dan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen is het onzorgvuldig van verzoeker zich tot één te beperken. Ook indien verzoeker meent dat hij tevens als familielid van een burger van de Unie aanspraak kon maken op een verblijfsrecht is het onzorgvuldig van verzoeker om deze bewijzen niet naar voor te brengen nu hem er duidelijk werd opgewezen dat indien hij niet de nodige bewijzen naar voor bracht hij zijn verblijfsrecht kan verliezen. Bovendien werd in het kader van het opgevraagde recente OCMW-attest in de brief van 9 juni 2010 aan verzoeker uitgelegd dat op die manier rekening kan worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier. Nu verzoeker de mening is

toegedaan dat “*zijn gezinssituatie een cruciaal element vormt in voorliggend geschil*”, stelt de Raad vast dat het onzorgvuldig was van verzoeker om verweerder niet attent te maken op zijn gezinssituatie. Verzoeker heeft een maand de tijd gekregen om alle nodige informatie te verzamelen en aan verweerder ter kennis te brengen teneinde te vermijden dat zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Verweerder heeft hem voldoende geïnformeerd en is voldoende zorgvuldig geweest bij de feitengaring en het gevoerde onderzoek en diende geen bijkomende vraag naar informatie te stellen. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig van verweerder om ervan uit te gaan over alle relevantie feiten te beschikken om een beslissing te kunnen nemen aangezien verzoeker over een maand tijd beschikte om zijn actuele situatie toe te lichten.

In een derde onderdeel stelt verzoeker nog het volgende:

“OF

3. Dat verzoeker bovendien geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van België. Verzoeker ontving ten tijde van de bestreden beslissing in elk geval geen steun van het O.C.M.W.

Dat verzoeker bovendien niet werd gevraagd of hij in toepassing van artikel 42bis § 1 Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering beschikte.

Verzoeker leeft op heden van de (legale) inkomsten van zijn moeder en “stiefvader”.

Dat de bestreden beslissing derhalve in strijd is met artikel 42bis Vreemdelingenwet vermits verzoeker ten tijde van de beslissing van de DVZ voldeed aan de in artikel 40bis, § 4, tweede lid Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden (...)”

Verweerder kan op twee verschillende gronden een einde stellen aan verzoekers verblijf, met name “*de algemene regel dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer de burger van de Unie niet meer voldoet aan de voorwaarden voor het recht op lang verblijf, zoals bepaald in artikel 40, §4 en artikel 40bis, §4, tweede lid*” en er “*kan ook een einde worden gemaakt aan het verblijf van de betrokkene wanneer die een onredelijke belasting vormt voor het socialebijstandstelsel van het gastland*”. In casu stelt de bestreden beslissing duidelijk dat “*uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40, §4 van de Vreemdelingenwet.*” Er werd dus geenszins een einde gemaakt aan verzoekers verblijf omdat hij een onredelijke belasting zou vormen van het bijstandstelsel. Verzoeker toont met dit argument dan ook niet aan dat artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden of dat verweerder onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

De Raad herhaalt dat uit bovenstaande uiteenzetting is gebleken dat verzoeker geen familieleden heeft die hem vervoegd hebben in die zin dat ze in functie van hem een verblijfsrecht hebben bekomen. Verweerder diende dan ook niet te toetsen aan artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt.

Verweerder heeft in zijn motieven duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde documenten, met name het arbeidscontract van bepaalde duur, het OCMW-atteest en de gevolgde algemene vorming, niet voldoende aantonen dat hij valt onder de voorwaarden van artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 69sexies van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 25/2, § 1, 1° van het Vreemdelingenbesluit. Uit de motieven blijkt ook dat verweerder de neergelegde documenten grondig heeft onderzocht en alle mogelijke verblijfsrechten die uit de neergelegde documenten zouden kunnen voortvloeien, heeft onderzocht. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan op welke wijze verweerder onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan of van welke gegevens verweerder kennis diende te hebben en niet in rekening heeft genomen bij de beoordeling van verzoekers situatie. Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Dat verzoeker integraal verwijst naar punt “1. FEITEN”, en de inhoud ervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd. Dat er ontegensprekelijk een privé- en gezinsleven tussen

verzoeker en zijn moeder en stiefvader bestaat in de zin van artikel 8 EVRM, wat overigens moeilijk kan worden betwist. Bij een (eenvoudig) onderzoek naar de familiale situatie van verzoeker was het bestaan van dit gezinsleven zonder problemen aan de oppervlakte gekomen. Dat zoals boven vermeld de DVZ dergelijk onderzoek niet heeft gedaan. Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voornoemd recht zonder meer zou schenden.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende

‘(...)

Uit artikel 8 EVRM, welke bepaling van openbare orde is en rechtstreekse werking heeft in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die de uitzetting of terugverwijzing overweegt van een vreemdeling (van wie vaststaat dat hij met zijn moeder en “stiefvader”, die beiden wettelijk in België zijn gevestigd, verblijft), dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid,... te beschermen door een maatregel van verwijdering uit België, opweegt tegen het door artikel 8 EVRM gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. Dat derhalve een belangenafweging is vereist. Dat het op formele wijze vaststellen van het al dan niet bestaan of voortbestaan van een gezinsverband evenwel moet voorafgaan aan de voormelde afweging waartoe de dienst vreemdelingenzaken gehouden is. Dat echter geen onderzoek is gedaan naar enig gezinsverband, zodat ook geen (vereiste) belangenafweging is gebeurd (of beter: kon gebeuren). Dat de DVZ derhalve tekort is gekomen aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht. Dat verder bij de afweging van een particulier belang en het openbaar belang voor de proportionaliteitstoets alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157179, Pieck). Het proportionaliteitsbeginsel vereist immers dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijke doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.

Dat de dienst vreemdelingenzaken met andere woorden diende af te wegen of er evenredigheid bestond / bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakt ontwrichting van het gezinsleven van verzoeker.

Zij heeft dit niet gedaan.

Dat de gevolgen van de bestreden beslissing derhalve in strijd zijn met artikel 8 EVRM, vermits in geval van een daadwerkelijke uitwijzing het recht op privé-, familie en gezinsleven van verzoeker niet wordt gerespecteerd en ernstig wordt geschonden. Bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, waarbij het bevel werd gegeven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten, werd immers totaal geen rekening gehouden met de verknochtheid van verzoeker aan België en in het bijzonder met de familiale belangen van verzoeker in België. Het bevel om grondgebied te verlaten schept dan ook in elk geval een manifest onevenwicht tussen het algemeen belang en het recht van verzoeker op naleving van zijn privé — en familiaal leven. Verzoeker meent bovendien dat de Dienst Vreemdelingenzaken tekort is gekomen aan de op haar rustende motiveringsverplichting die door artikel 62 Vreemdelingenwet en door artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt opgelegd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers niet dat een onderzoek naar de familiale situatie van verzoeker werd gedaan, laat staan dat een afweging werd gemaakt tussen de (familiale) belangen van verzoeker en de motieven die aan de grondslag liggen van de verwijderingmaatregel. Op grond van de motiveringsplicht moeten de feitelijke gegevens betreffende de gezinstoestand van verzoeker eveneens blijken uit de bestreden beslissing. Verzoeker stelt evenwel vast dat iedere verwijzing naar zijn gezinstoestand ontbreekt in de bestreden beslissing.”

2.6. In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Hierbij dient te worden vastgesteld dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperkt ze zich tot het uiten van loutere beweringen. Een schending van het artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, (cfr Arrest RVV nr. 25.613 van 3 april 2009)

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428). Het tweede middel is ongegrond.'

2.7. In de repliekmemoirie voegt verzoeker het volgende toe:

"Verzoeker volhardt ook wat betreft dit middel in zijn argumentatie zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 13.12.2010. Verwerende partij werpt in zijn nota met opmerkingen (p. 6) op dat verzoeker de onmogelijkheid om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden niet aantoont, alsook dat hij zich zou beperken tot loutere beweringen. Verzoeker wenst dienaangaande op te merken dat het leveren van dergelijk (negatief) bewijs, nl. dat het voor hem onmogelijk is om in

Bulgarije een familieleven te leiden, quasi onmogelijk is. Verzoeker kan enkel benadrukken dat hij zijn familiaal en sociaal leven in België heeft opgebouwd en wenst verder te zetten"

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu heeft verzoeker een verklaring van inschrijving als zelfstandige ingediend. Verzoeker betwist niet dat hij zijn zelfstandige activiteit heeft beëindigd. Thans verwijst verzoeker naar de toepassing van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet en dat hij als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neergaande lijn verblijfsgerechtigd zou zijn. Hij wijst op zijn gezinsleven met zijn moeder en stiefvader.

De Raad verwijst naar de bespreking onder het eerste middel waaruit blijkt dat verzoeker niet kan aantonen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet, met name, niet kan aantonen zich in de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te bevinden. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen zich in de voorwaarden te bevinden, met name zich bij zijn moeder en stiefvader te hebben gevestigd en ten hunne laste te zijn, wat hij zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, naliel te doen. Wel integendeel uit de verklaringen van verzoeker en de stukken in het dossier blijkt dat hij in het verleden inkomsten had als zelfstandige en/of werknemer en niet ten laste was van zijn moeder en stiefvader. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland; EHRM 28 november 1996, AHMUT t. Nederland). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat verzoeker vrij zich te laten vergezellen door zijn moeder en stiefvader voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Verweerder wijst er op dat verzoeker hoewel hij de gelegenheid had om zijn situatie toe te lichten, geen argumenten of bewijzen naar voor bracht dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zijn gezinsleven in Bulgarije verder

te zetten. Zowel verzoeker als zijn moeder als zijn stiefvader hebben de Bulgaarse nationaliteit. Tot zijn zeventiende heeft verzoeker samen met zijn moeder in Bulgarije verbleven. Verzoeker toont niet aan waarom het onmogelijk zou zijn voor zijn familieleden om hem tijdelijk te vergezellen naar Bulgarije. Bovendien indien er dan toch sprake zou zijn van een scheiding, betreft het een tijdelijke scheiding daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de binnenkomstdocumenten. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, *in casu* niet als onrechtmatig worden beschouwd. Gelet op het feit dat verzoeker zelf ook een zekere onafhankelijkheid van zijn moeder en stiefvader poogde te bekomen, en niet aantoonde nog aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, kan niet worden geconcludeerd dat de inmenging in verzoekers gezinsleven van die aard zou zijn dat ze disproportioneel zou zijn ten opzichte van de belangen van de staat. Bovendien belet de bestreden beslissing niet dat verzoeker opnieuw een verblijfsrecht kan bekomen in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingen

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN